Primul discurs din ziua a șasea

Partea 1

Un cuvânt despre Moise, autorul Genezei

Autorul de încredere al Genezei

Sfântul Vasile al Cezareei

Text sursă în politonică înainte de conversie: http://users.uoa.gr

Sursa pe care s-a bazat traducerea în greacă: Operele lui Vasile din Cezareea. „Prima predică în ziua a șasea", partea 1. EPE Volumul 4. Paginile 25-29.

Text **Traducere**

a. La început, Dumnezeu a creat cerul și pământul.

Un început potrivit pentru relatarea creării lumii, un început pentru împodobirea lucrurilor văzute, care trebuie dată înainte de cuvânt. Căci creația cerului și a pământului trebuie rostită nu împreună automat, așa cum și-au imaginat unii, ci primind cauza de la Dumnezeu.

Ce valoare are ascultarea amplorii a ceea ce se spune? Cum este pregătit un suflet pentru a auzi ultimele cuvinte potrivite pentru a răspunde?

Se curățeau de patimile firii pământești, neîncetat de grijile vieții, harnici, căutând peste tot să vadă de unde ar putea primi o concepție valoroasă despre Dumnezeu. Dar înainte de a examina exactitatea cuvintelor și de a investiga sensul acestor glasuri mici, să ne amintim cine ne vorbește.

Căci, chiar dacă nu suntem capabili să înțelegem inima adâncă a autorului prin intelectul nostru slab, dar având în vedere credibilitatea vorbitorului, suntem automat de acord cu ceea ce se spune și suntem împovărați de Moise, care este autorul acestei scrieri.

Că Moise, care a fost martirizat, este de râs înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă era încă un copil;

Fiica faraonului l-a zămislit și l-a crescut regal, încredințând această disciplină înțelepților învățători ai egiptenilor.

Voi, care ați urât grosul tiraniei și

a. „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul” (Geneza 1:1).

Când cineva este pe cale să dezvolte subiectul construcției lumii, începutul potrivit al discursului său este să vorbească despre Principiul decorării a ceea ce vedem. Pentru că este vorba de a învăța crearea cerului și a pământului, o creație care nu a apărut automat, așa cum și-au imaginat unii, ci îl are pe Dumnezeu drept cauză.

Ce ureche este demnă să înțeleagă amploarea a ceea ce se spune? Cum ar trebui un suflet să fie pregătit să ia parte la ascultarea unor lucruri atât de mărețe?

Ea să fie curată de patimile firii pământești, să nu fie întunecată de grijile vieții, să fie dispusă să trudească, curioasă, să investigheze în orice direcție, ca nu cumva să găsească o modalitate de a înțelege conceptul de Dumnezeu așa cum ar trebui.

Însă înainte de a examina detaliile cuvintelor și înainte de a investiga exhaustiv cât de mari sunt înțelesurile acestor mici fraze, să ne gândim cine este cel care ne vorbește. Căci chiar dacă nu înțelegem încă profunzimea gândului autorului, din cauza slăbiciunii intelectului nostru, vom fi automat convinși de adevărul celor spuse, dacă ne bazăm pe credibilitatea vorbitorului.

Așadar, cel care a scris această carte este Moise. Același Moise despre care s-a mărturisit că, pe când era încă un prunc sugar, era

smerenia rebeliunilor între persoane de același sex, vi s-a cerut să vă supuneți poporului lui Dumnezeu sau să aveți o plăcere trecătoare în păcat.

Cel care a dobândit prietenia pentru dreptate din această natură, chiar înainte ca oamenilor să li se permită să aibă acest principiu, pare din fire pe jumătate rău, apărându-i pe cei răi până la moarte.

Cel care a fugit de favorizați și care a abandonat cu siguranță zgomotele egiptene, dar a înțeles Etiopia, el desparte fiecare școală de celelalte școli și, în patruzeci de ani, toate au propus teoria ființelor școlii.

Acum, în al optzecilea an al vieții sale, el a văzut pe Dumnezeu așa cum poate vedea un om, și mai degrabă așa cum niciunul dintre ceilalți nu a văzut, conform acestei mărturii a lui Dumnezeu, că, dacă este printre voi un proroc al Domnului, Mă voi face cunoscut lui într-o vedenie și îi voi vorbi în vis. Nu așa cum vindecătorul meu Moise, care este credincios în toată casa Mea; îi voi vorbi gură către gură, într-o vedenie, nu în ghicitori.

El este vrednic să-L vadă pe Dumnezeu față în față, așa cum sunt îngerii, pentru că a auzit de la Dumnezeu ce ne-a spus. Noi auzim cuvintele adevărului, nu prin învățături omenești, ci prin învățături Duhul, al căror scop nu este o laudă pentru cei ce ascultă, ci mântuirea pentru cei ce sunt învățați.

„de râsul lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 7:20; Exodul 2:2).

Cel pe care fiica faraonului l-a adoptat și l-a crescut într-o familie regală, numind ca învățători pentru educația sa pe înțelepții Egiptului (Faptele Apostolilor 7:22).

El care a disprețuit măreția funcției împărătești și s-a întors la smerenia concetățenilor săi, preferând „să fie în pace cu poporul lui Dumnezeu, decât să se bucure de desfătarea trecătoare a păcatului” (Evrei 11:25).

Cel care a iubit dreptatea din fire, chiar înainte de a i se încredința conducerea poporului, pare să se apere împotriva celor răi până la moarte, grație urii sale înnăscute față de rău (Exodul 2:11, 12).

El, care a fugit de cei cărora le fusese de folos și care a abandonat cu bucurie mișcarea seculară egipteană, a venit în Etiopia (Exodul 2:15) și acolo, complet liber de orice altceva, timp de patruzeci de ani întregi s-a dedicat teoriei ființelor.

Cel ce, fiind de peste optzeci de ani, L-a văzut pe Dumnezeu (Exodul 33:11), pe cât este cu putință unui om să-L vadă, sau mai degrabă pe cât nimeni altcineva nu-L putea vedea, după mărturia lui Dumnezeu Însuși care spune: „Dacă va fi printre voi vreun prooroc al Domnului, Mă voi face cunoscut lui în vedenie și îi voi vorbi în vis. Nu cum Moise, robul Meu, a fost credincios în toată casa Mea. Îi voi vorbi gură către gură, în vedenie și nu în ghicitori” (Numeri 12:6-8).

Așadar, cel ce a fost învrednicit să-L vadă pe Dumnezeu în persoană, așa cum au văzut îngerii, ne învață ceea ce a auzit de la Dumnezeu. Prin urmare, este vrednic să ascultăm cuvintele adevărului, care au fost rostite nu cu argumente de înțelepciune omenească, ci cu învățături ale Duhului (1 Corinteni 2:4 și 2:13). Cuvinte care nu sunt menite să provoace laude celor care ascultă, ci să mântuiască pe cei ce sunt învățați.

Partea a II-a

Dumnezeu este prima cauză a universului

Componentele lumii NU sunt cauze, ci construcții

Sfântul Vasile al Cezareei

Text sursă în politonică înainte de conversie: http://users.uoa.gr

Sursa pe care s-a bazat traducerea în greacă: Operele lui Vasile din Cezareea. „Prima predică în ziua a șasea", partea a 2-a. EPE Volumul 4. Paginile 29-33.

Text	Traducere
b. La început, Dumnezeu a creat cerul și pământul.	**b . „La început, Dumnezeu a creat cerul și pământul.”**
Miracolul intelectului, cuvântul, este temelia mea. Ce să spun mai întâi? De unde să încep explicația mea? Să examinez vanitatea celor din afară? Sau să preamăresc propriul nostru adevăr?	Admirația care îmi orbește mintea nu mă lasă să vorbesc. Ce ar trebui să spun mai întâi? De unde să încep explicația? Ar trebui să verific prostiile celor din afară? Sau să explic propriul nostru adevăr?
Înțelepții greci discutau mult despre natură și niciun cuvânt dintre ei nu a stat nemișcat și neclintit, depășind întotdeauna celălalt dinaintea lui.	Înțelepții greci au discutat mult despre natură, dar niciuna dintre teoriile lor nu a rămas neclintită și răsturnată; următoarea o răsturna întotdeauna pe precedentă.
Așa că nu este o sarcină pentru noi să-i mustrăm, căci ei sunt de ajuns pentru propria lor prăbușire. Căci cei ce nu L-au	Prin urmare, nu este nevoie să le testăm teoriile; este suficient ca ei să se respingă reciproc. Căci cei care L-au ignorat pe Dumnezeu nici măcar nu au recunoscut că există o cauză gânditoare în originea tuturor lucrurilor, ci, în conformitate cu ignoranța lor inițială, au tras și concluziile ulterioare.
	Prin urmare, unii dintre ei au recurs la ipoteza că elementele materiale ale lumii sunt cauza tuturor

cunoscut pe Dumnezeu, cauza nebuniei de la originea tuturor lucrurilor, nu au iertat, dar nu și-au mărturisit neștiința de la început.

Din acest motiv, unii au recurs la chestiuni materiale, atribuind cauza tuturor lucrurilor elementelor lumii; în timp ce atomii și corpurile imateriale, volumele și porii au fost imaginați ca conținând natura lucrurilor vizibile. Căci acum, prin unirea corpurilor imateriale și acum prin compararea lor, au loc geneza și descompunerea; iar în cazul corpurilor mai durabile, interacțiunea mai puternică a atomilor oferă cauza existenței lor.

Într-adevăr, acești scriitori țes o pânză de păianjen, presupunând o origine atât de subtilă și trecătoare a cerului, pământului și mării.

Căci n-au auzit să se spună: „La început Dumnezeu a creat cerul și pământul”. Din acest motiv universurile sunt neguvernate și nestăpânite, ca și cum lucrurilor. Iar alții și-au imaginat că natura vizibilă este alcătuită din atomi și particule indivizibile, precum și din volume și pori; și că, pe măsură ce particulele indivizibile uneori se unesc între ele și alteori se separă unele de altele, au loc generarea și descompunerea; și că legătura mai puternică a atomilor maselor care durează mai mult devine cauza conservării lumii.

O adevărată pânză de păianjen este țesută de cei care scriu aceste lucruri, cei care presupun principii subtile și inexistente, precum principiile cerului, pământului și mării.

Pentru că nu știau să spună: „La început Dumnezeu a creat cerul și pământul”. Prin urmare, ateismul care domnește printre ei i-a înșelat să creadă că universurile sunt neguvernabile și neguvernabile și că merg oriunde le place.

Ca să nu pătimim la fel, cel ce a scris cartea facerii lumii, chiar de la primele cuvinte, ne-a luminat mintea cu numele lui Dumnezeu, zicând: „La început Dumnezeu a creat”.

Ce lucru frumos este ordinea! El a pus mai întâi un început, pentru ca unii să nu spună că lumea este anarhică; apoi a adăugat „făcută”, pentru ca să se vadă că ceea ce a fost creat este o mică parte din puterea Creatorului. Căci, așa cum un olar, cu aceeași artă, modelează nenumărate vase, fără a-și epuiza nici arta, nici puterea,

Tot așa, puterea creatoare a Creatorului universului nu este

ar fi aduse de întâmplare, fiind înșelate de nelegiuirea care locuiește în ele.

Ca să nu suferim, cel care a scris crearea lumii imediat în primele versete, în numele lui Dumnezeu, ne-a luminat înțelegerea, zicând: „La început Dumnezeu a creat”.

La ce bun această ordine? Mai întâi, El a stabilit-o, pentru ca unii să nu fie tentați să o anuleze. Apoi a adus în discuție expresia „El a făcut”, pentru a arăta că ceea ce este făcut este doar o mică parte din puterea creatorului. Căci, așa cum olarul, după ce a făcut o mie de vase din aceeași artă, nu a irosit nici arta, nici puterea;

Tot așa, creatorul a toate acestea, neavând putere poetică într-o lume a proporțiilor, ci întrecând în creație infinită, a produs mărimile lucrurilor văzute doar prin înclinația voinței în existență.

Dacă lumea are un început și se crede în proporțională cu o singură lume, ci infinit mai mare. Această putere, prin înclinarea voinței Sale, singură a adus la existență magnitudinile lucrurilor pe care le vedem.

Așadar, din moment ce lumea are un început și a fost creată, căutați să știți cine i-a dat un început și cine a creat-o.

Sau mai degrabă, ca să nu fiți abătuți de la calea adevărului investigând cu rațiune omenească, el vă precede cu învățătura, întipărind într-un fel ca o pecete și o amuletă în sufletele noastre numele prețios al lui Dumnezeu, zicând: „La început Dumnezeu a creat”.

Natura binecuvântată, bunătatea abundentă, ceea ce iubesc cei ce au rațiune, frumusețea dorită, începutul ființelor, izvorul vieții, lumina intelectuală, înțelepciunea inaccesibilă, El „a creat la început cerul și pământul”.

ea, ea întreabă cine îi dă începutul și cine este poetul?

Mai degrabă, ca să nu căutăm să ne abatem de la adevăr prin raționament omenesc, el a precedat învățătura, ca o pecete și o amuletă pe sufletele noastre, punând prețiosul nume al lui Dumnezeu, zicând: „La început Dumnezeu a creat”.

Natura binecuvântată, bunătatea abundentă, participarea iubită a tuturor la rațiune, frumusețea mult dorită, începutul ființelor, izvorul vieții, lumina intelectuală, înțelepciunea inaccesibilă, el a creat la început cerul și pământul.

Partea 3 și 4

Mari oameni de știință care nu reușesc să-L cunoască pe

Dumnezeu

Incapacitatea înțelepților lumești de a concluziona despre măreția lui Dumnezeu

Sfântul Vasile al Cezareei

Text sursă în politonică înainte de conversie: http://users.uoa.gr

Sursa pe care s-a bazat traducerea în greacă: Operele lui Vasile din Cezareea. „Prima predică în ziua a șasea”. EPE Volumul 4. Paginile 32-37.

Text	Traducere
c . Nu-ți imagina, omule, că lucrurile văzute sunt fără început și nici, pentru că un cerc se învârte în jurul acelor lucruri care se mișcă în ceruri, iar începutul cercului este de neînțeles pentru simțurile noastre actuale, nu este oare permis să presupunem că natura corpurilor în mișcare este fără început.	**c . Așadar, omule, nu-ți imagina că ceea ce se vede este fără început și nu crede că natura corpurilor care se mișcă pe o orbită circulară este fără început, deoarece se presupune că aceste corpuri cerești se mișcă într-un mod circular , iar simțurile noastre nu pot înțelege cu ușurință începutul cercului.**
Căci nici acest cerc, figură plană cuprinsă de o linie, pentru că scapă celorlalte simțuri ale noastre și nu putem afla unde a început, nici unde s-a terminat, nu trebuie să presupunem că este deja unul anarhic. Dar chiar dacă scapă simțurilor, adevărul este cel puțin din centrul cui a început și prin intervalele cui a fost descris.	Deoarece cercul, această formă plată a cercului cuprinsă într-o linie, nu ar trebui să o percepem ca anarhică, deoarece ne scapă percepției și nu putem determina nici unde începe, nici unde se termină. Dar, deși ne scapă percepției, în realitate, cel care îl închide într-o linie cu un anumit centru și o anumită deschidere a compasului începe cu siguranță dintr-un anumit punct.
Așadar, nu asocia cu tine însuți cercurile în mișcare, netezimea mișcării lor și lipsa întreruperii la mijloc, lumea fără început și fără sfârșit este greșeala ta. „Căci ea produce forma acestei	Așadar, nu creați în voi impresia greșită că lumea este fără început și sfârșit, deoarece corpurile care se mișcă în cerc se întorc la poziția lor anterioară, iar mișcarea lor este lină și nu este întreruptă de niciun obstacol inclus. „Căci chipul acestei lumi este produs” (1 Corinteni 7:31) și „cerul și pământul vor trece” (Matei 24:35).
	Ceea ce se transmite acum pe scurt, în timpul educației elementare în învățătura inspirată de divin, este o revelație prealabilă a adevărurilor despre împlinirea și transformarea lumii.
	„La început Dumnezeu a creat.”

lumi” (1 Corinteni 7:31) . Și „Cerul și pământul vor trece” (Matei 24:35).

O prefață la învățăturile referitoare la completarea doctrinelor și transformarea lumii, care sunt transmise acum în scurt timp, conform învățăturii Duhului Sfânt.

„La început Dumnezeu a creat.”

Tot ce începe în timp trebuie să se desăvârșească în timp. Dacă există un început, nu te îndoi de sfârșit.

Căci geometria și metodele aritmetice, tratatele despre solide, astronomia mult lăudată și vanitatea mult ocupată, în ce scop distrug ele în cele din urmă?

Cei care sunt interesați de aceste lucruri au considerat că Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor, și această lume vizibilă sunt egale, ducând la aceeași glorie corpul circumscris și material, natura de neînțeles și invizibilă, dar nu au putut înțelege atât de Orice a început la un moment dat în timp se termină neapărat la un moment dat în timp. Dacă are un început în timp, nu te îndoi de sfârșitul său.

În timp ce geometriile și metodele aritmetice și stereometrice și mult-fabulata astronomie, vanitatea ocupată, la ce scop duc ele, din moment ce cei care investighează aceste lucruri au înțeles că această lume vizibilă este aceeași împreună cu Dumnezeu, Creatorul a toate? Ei au pus lumea finită și materială în aceeași soartă cu natura indescriptibilă și invizibilă și nu au putut înțelege că părțile ale cărei sunt supuse degradării și alterării, ale aceleiași, din necesitate, întregul va suferi și el într-o zi aceleași suferințe pe care le-au suferit părțile sale.

Dar într-atât încât „s-au zădărnicit în gândurile lor și inima lor cea nesăbuită s-a întunecat; și mărturisind că sunt înțelepți, au devenit nebuni” (Romani 1:21-22),

astfel încât unii au susținut că lumea a coexistat dintotdeauna cu Dumnezeu, iar alții că lumea însăși este Dumnezeu, cel fără origine și infinit și cauza armoniei sectoarelor sale individuale.

d. Cu adevărat , înțelepciunea lumească pe care o posedă le va aduce într-o zi o condamnare cumplită, pentru că, în timp ce vedeau lucrurile deșarte cu atâta pătrundere, erau orbiți de voința

mult încât, întrucât părțile sunt supuse descompunerii și alterării, întregul să nu fie nevoit să îndure niciodată aceleași suferințe în propriile sale zile.

Dar aceștia „s-au făcut deșarți în gândurile lor și inima lor nesăbuită s-a întunecat; și mărturisind că sunt înțelepți, au devenit nebuni" (Romani 1:21-22).

astfel încât unul coexistă cu Dumnezeul care a creat raiul; celălalt este Dumnezeu, atât fără început, cât și fără sfârșit, și cauza economiei lor separate.

d. Unde a contribuit vreodată bogăția înțelepciunii lumești la judecata lor aspră, încât, văzând atât de pătrunzător lucrurile deșarte, au devenit orbiți față de înțelepciunea adevărului.

Însă cei care măsoară distanțele stelelor și numără stelele lor invizibile și neobservabile și pe cele care se află în **lor față de înțelegerea adevărului.**

Cei care măsoară distanțele stelelor și le enumeră pe cele vizibile și nordul, și pe cele care, deoarece se află la polul sud, ne sunt necunoscute nouă, dar vizibile altora, și găsesc latitudinea nordică și împart cercul zodiacal în nenumărate intervale, cei care determină întoarcerile stelelor și punctele care rămân nemișcate o vreme și abaterile și notează cu mare precizie mișcarea tuturor acestora față de punctele anterioare și care află cât timp îi ia fiecărei planete să-și completeze cercul, aceștia nu au putut inventa o singură metodă.

Nu au reușit să inventeze o metodă care să le permită să înțeleagă că Dumnezeu este Creatorul tuturor lucrurilor și un judecător drept, care dă răsplata cuvenită acțiunilor fiecăruia;

Nici nu au reușit să concluzioneze, din realitatea crizei (ca o consecință firească) realitatea desăvârșirii, adică că este inevitabil ca lumea să fie transformată, întrucât și starea sufletelor este pe cale să intre într-un alt fel de viață.

Căci, așa cum viața prezentă este proporțională cu natura acestei lumi, tot așa și viața viitoare a sufletelor noastre va avea o parte familiară cu condiția ei.

Dar sunt atât de departe de a crede că aceste lucruri sunt adevărate, încât își bat joc de noi când vorbim despre sfârșitul lumii și renașterea veacului.

jurul polului sud, care le sunt vizibile, dar nouă necunoscute; și cei care împart latitudinea nordică și cercul zodiacal în mii de distanțe; și cei care observă întoarcerea stelelor, apogeele, deviațiile și mișcarea tuturor lucrurilor cu precizie față de cele anterioare; și în cât timp își încheie fiecare dintre cele rătăcitoare perioada;

Nu cunosc un singur mecanism al tuturor lucrurilor, care să-L înțeleagă pe Dumnezeu ca creator al tuturor lucrurilor și un judecător drept, care aduce răsplata cuvenită celor care au trăit;

Nici nu recunoaște următorul concept al scopului în chestiunea judecății, acela că lumea trebuie transformată dacă în viitor starea sufletelor va fi să se schimbe într-un alt fel de viață.

Căci, așa cum viața prezentă este legată de natura acestei lumi, tot așa și conduita viitoare a sufletelor noastre va fi legată de starea lumii și se va aștepta ca ea să se

desăvârșească la sfârșit.

Și cei care sunt atât de departe de adevăr, totuși, să se ferească, să nu râdă chiar de noi cu zâmbete largi, proclamând sfârșitul acestei lumi și renașterea veacului.

Partea a V-a

Începutul timpului

și clădirile eterne „dinainte” timpului

Sfântul Vasile al Cezareei

Text sursă în politonică înainte de conversie: http://users.uoa.gr

Sursa pe care s-a bazat traducerea în greacă: Operele lui Vasile din Cezareea. „Prima predică în ziua a șasea”. EPE Volumul 4. Paginile 37-41.

Text

e . Și pentru că începutul este prin natura sa precedat de cei din el, vorbind în mod necesar despre cei care au existat din timp, el a pus acest glas înaintea tuturor, zicând: La început a creat.

Căci există ceva, așa cum s-a spus, chiar înainte de această lume, pe care intelectul nostru este capabil să-l înțeleagă, dar care a fost abandonat ca fiind neistoric, din cauza ignoranței celor care sunt introduși, chiar și pruncilor, conform

Traducere

e . Și pentru că prin fire începutul este înaintea celor care încep de la el, în mod necesar, când vorbește despre cele care își măsoară existența dintr-un anumit punct în timp, a plasat înaintea tuturor celorlalte acea sintagmă care spune: „la început a creat”.

Pentru că, se pare, **a existat ceva înainte de această lume** , ceva ce putem înțelege teoretic cu intelectul nostru, dar care a fost lăsat nepovestit, deoarece nu era potrivit pentru revelație celor care abia acum sunt introduși în cunoaștere și sunt încă prunci în ea.

A existat o stare mai veche decât crearea lumii, care era în armonie cu puterile supranaturale, care transcende timpul, este veșnică și nemuritoare. Și Creatorul a toate și Făcătorul în această stare a creat făpturile, lumina inteligibilă ce împodobește fericirea celor ce Îl iubesc pe Domnul, firile raționale și nevăzute și întreaga lume armonioasă a inteligibilului, cele care

cunoașterii.

Cea mai veche stare a genezei lumii, potrivită puterilor supralumești, celor nemuritoare, veșnice, veșnice. Și în ea Creatorul și Făcătorul tuturor lucrurilor a făcut creații, lumină inteligibilă potrivită fericirii celor ce iubesc pe Domnul, firilor raționale și nevăzute și toată podoaba intelectualității, tot ce întrece intelectul nostru, ale căror nume nici măcar nu este cu putință să le găsim.

Aceasta desăvârșește esența lumii invizibile, așa cum ne învață Pavel, zicând: „Căci în El au fost create toate lucrurile, fie cele văzute, fie cele nevăzute: fie tronuri, fie domnii, fie principate, fie puteri, fie puteri, fie oștiri de îngeri, fie principate și puteri";

Și când a văzut această lume impusă ființelor, mai întâi o învățătură și o școală a sufletelor omenești; apoi o simplă și simplă locuință a tuturor lucrurilor în nașterea și depășesc intelectul nostru, ale căror nume nici măcar nu le putem concepe.

Acestea constituie esența lumii vizibile, așa cum ne învață Pavel, spunând: „ Căci în El au fost create toate lucrurile, fie cele văzute, fie cele nevăzute: fie tronuri, fie domnii, fie principate, fie puteri " (Coloseni 1:16; Romani 8:38; Efeseni 1:21; 1 Petru 3:22), fie oștiri de îngeri, fie cete de arhangheli.

Și când a venit vremea ca această lume să fie prezentată ființelor, în primul rând ca școală și teren de antrenament pentru sufletele umane, apoi ca loc potrivit pentru trăirea a tot ceea ce este creat și descompus. **Prin urmare, apariția timpului a luat contur odată cu lumea** și animalele și plantele ei, un curs care este în permanență grăbit și merge alături de ele, iar calea sa nu se termină nicăieri.

Sau timpul nu este ceva al cărui trecut a dispărut, al cărui viitor nu a apărut încă și al cărui prezent, înainte de a putea fi perceput pe deplin, scapă imediat simțurilor?

Aceasta este, așadar, natura acestor lucruri care s-au întâmplat, care în mod necesar fie se intensifică, fie se prăbușește și nu este deloc caracterizată de stabilitate și permanență.

Prin urmare, întrucât natura timpului are proprietatea schimbării, asemănătoare cu corpurile animalelor și plantelor, a trebuit să le cuprindă, să le îmbrace într-un fel necesar într-un curent de mișcare spre generare sau descreștere.

De aceea, cel care învață despre geneza lumii, foarte potrivit a spus despre timp în narațiune: „la început a creat"; adică în acest început al timpului; pentru că **atunci când spune că au fost făcute „la început", cu siguranță nu vrea să spună că timpul este**

descreșterea lor. Prin urmare, inerentă lumii, animalelor și plantelor din ea, trecerea timpului a fost îndurată, mereu apăsătoare și curgătoare și neoprindu-se niciodată pe drum.

Sau nu este timpul așa, în care trecutul a dispărut, viitorul nu este încă prezent, iar prezentul, înainte de a fi cunoscut, interacționează cu simțurile?

Așa este natura lucrurilor care sunt create, fie crescând, fie descrescând, și neavând nici ceea ce este stabilit, nici ceea ce este staționar, care să nu fie aparent.

Corpurile animalelor și plantelor, asemenea unor râuri legate de necesitate și mișcarea care duce la generare sau descreștere, urmau să fie conținute de natura timpului, asemănătoare calității dobândite a ceea ce este alterat.

El i-a impus în mod intim discursul despre El, care ne învață cu înțelepciune geneza **mai mare în raport cu toate lucrurile create** , ci după cele nevăzute și inteligibile, narează începutul existenței acestor lucruri vizibile și sensibile.

Desigur, prima mișcare este numită și început; căci „începutul unei căi bune este să faci ce este drept” (Proverbe 16:7); pentru că din faptele drepte pornim inițial spre o viață binecuvântată.

Începutul se numește și ceea ce dă naștere la ceva și se numește începutul a ceea ce există în el, precum într-o casă temelia și într-o corabie chila, conform zicalei: „Frica de Domnul este începutul înțelepciunii” (Psalmul 110:10; Proverbe 1:7). Pentru că evlavia este, într-un fel, temelie și bază pentru perfecțiune. Iar arta se numește începutul lucrărilor tehnice. Așa cum înțelepciunea lui Betaleel se numește începutul împodobirii tabernacolului (Exodul 31:2).

Totuși, începutul acțiunilor este adesea numit și rezultatul bun al ceea ce se face; așa cum începutul milosteniei este acceptarea ei de către Dumnezeu, iar începutul fiecărei acțiuni virtuoase este scopul conținut în promisiuni.

lumii, zicând: La început a creat; adică, în acest început în timp. Căci nu spune, văzând că este superior în întâietatea tuturor lucrurilor care sunt făcute, la început au fost făcute lucrurile, ci după lucrurile nevăzute și inteligibile ale acestor lucruri vizibile și cele recepționate prin simțuri, narează începutul existenței.

Se spune că prima mișcare este și un început; așa cum este: Începutul căii binelui este să faci dreptate. Căci din fapte drepte ne îndreptăm mai întâi spre viața binecuvântată.

Se numește început și de acolo devine ceva, al celui care există în el ca temelia unei case și calea unei corăbii, după cum se spune: Începutul înțelepciunii este frica de Domnul. Căci evlavia este temelia și temelia spre desăvârșire. Iar începutul lucrărilor tehnice este arta; precum înțelepciunea lui Bețaleel, care era în jurul cortului lumii.

Și începutul acțiunilor este adesea și scopul util al ceea ce se face; ca în cazul milosteniei, acceptarea de către Dumnezeu, iar în cazul oricărei acțiuni virtuoase, scopul care constă în promisiuni.

Partea a șasea

Multi-înțelesul, indivizibilul, adimensionalul și instantaneul „începutului”

Poate avea „începutul” un început?

Sfântul Vasile al Cezareei

Text sursă în politonică înainte de conversie: http://users.uoa.gr

Sursa pe care s-a bazat traducerea în greacă: Operele lui Vasile din

Cezareea. „Prima predică în ziua a șasea”. EPE Volumul 4. Paginile 41-43.

Text	Traducere
f . Astfel, fiind spus principiul, prezenta propoziție își propune să se aplice, dacă nu tuturor celor semnificați.	**Întrucât „început” se folosește cu atâtea înțelesuri, atenție ca cuvântul folosit aici să nu se potrivească cu toate înțelesurile sale !**
Și de când a început crearea acestei lumi, este posibil să înveți, dacă tu, din prezent spre viitor, te poți împăca cu găsirea primei zile a creării lumii.	Pentru că este posibil să afli când a început construcția acestei lumi, dacă, desigur, te dedici găsirii primei zile a creării lumii, mergând înapoi din prezent spre trecut.
Căci veți descoperi astfel, de unde a venit prima mișcare în timp, că cerul și pământul au fost așezate ca și cum ar fi avut anumite temelii și fundații; apoi, că cuvântul tehnic este principiul împodobirii lucrurilor văzute, așa cum v-a fost indicat de glasul începutului;	Pentru că în felul acesta veți afla unde a fost dată timpului prima mișcare; apoi că cerul și pământul au fost construite mai întâi ca temelii și baze ; apoi că există o logică a tehnicii care guvernează decorarea a ceea ce vedem, așa cum vă indică cuvântul „început”.
Și nu ca să fie în zadar, ci în ce scop este benefic și de mare nevoie pentru	Vei descoperi, de asemenea, că lumea a fost inventată și făcută nu din întâmplare sau în zadar, ci pentru a servi unui scop benefic și pentru a aduce o mare utilitate ființelor, întrucât, desigur, este într-adevăr o școală a sufletelor raționale și un teren de antrenament pentru cunoașterea lui Dumnezeu. Care teren de antrenament, prin cele vizibile și sensibile, manipulează mintea spre teoria nevăzutului, așa cum spune Apostolul, că: „lucrurile nevăzute ale Lui, de la facerea lumii, se văd lămurit, fiind înțelese prin lucrurile făcute” (Romani 1:20).

cei care contribuie la înțelegerea lumii, a spus că învățătura și teologia sufletelor raționale este o școală, prin lucrurile văzute și sensibile, noua ființă prevăzută pentru teoria nevăzutului, precum explică apostolul, că lucrurile nevăzute ale creației lumii sunt determinate de lucrarea inteligibilului.

Sau poate, din cauza naturii efemere și atemporale a creației, se spune: „La început El a creat", deoarece începutul este incomensurabil și adimensional. Căci, așa cum începutul unui drum nu este un drum, iar începutul unei case nu este o casă, tot așa începutul timpului nu este timp, nici măcar cea mai mică parte a lui.

Și dacă cei care se ceartă despre timp spun că începutul este, să știți că acesta îl împarte în părțile timpului. Și acestea sunt începutul, mijlocul și

Poate că „la început a creat" s-a spus deoarece **creația a avut loc instantaneu și fără trecerea timpului** ; iar **începutul este ceva care nu este divizat și nu are dimensiuni.** Căci, așa cum începutul unui drum nu este încă un drum și începutul unei case nu este o casă, tot așa începutul timpului nu este timp, nici măcar o mică particulă a acestuia.

Și dacă cineva obiectează și spune că începutul este timpul, trebuie să știe că va fi obligat să-l împartă în părți de timp. Iar aceste părți sunt începutul, mijlocul și sfârșitul. Dar **a inventa un început al începutului este foarte ridicol.** Iar cel care împarte începutul va face în loc de unul, două începuturi, sau mai degrabă multe și infinite, întrucât ceea ce este împărțit va fi împărțit continuu în alte bucăți.

Așadar, s-a spus „la început a creat", pentru ca să fim învățați că **lumea a fost creată fără trecerea timpului, imediat ce voința lui Dumnezeu a fost exprimată.** Traducătorii, traducând sensul mai clar, au redat această expresie astfel: „La început Dumnezeu a creat" * , adică instantaneu și repede. Așadar, acestea sunt puținele lucruri pe care le-am avut de spus despre „început".

sfârșitul. Iar a inventa un început al unui început este complet ridicol. Iar cel care împarte începutul face două în loc de unul, sau mai degrabă multe și infinite, din cel împărțit tăiat pentru totdeauna în altele.

În aceasta suntem învățați că voința lui Dumnezeu coexistă veșnic cu lumea, se spune: La început El a creat. După cum au spus și alți interpreți, exprimându-și mai clar gândirea, Dumnezeu a creat cu majusculă, adică în număr mare și în puțini. Acestea sunt cam începutul, ca puțini din mulți, ca să spunem, în ansamblu.

Nota:

* Aquila. „Dumnezeu a zidit cu majuscule”. Origen, „Înșesut”.

Partea Z ' și H'

Creatorul ca o primă cauză

voluntară

în spatele întregii clădiri

Sfântul Vasile al Cezareei

Text sursă în politonică înainte de conversie: http://users.uoa.gr

Sursa pe care s-a bazat traducerea în greacă: Operele lui Vasile din Cezareea. „Prima predică în ziua a șasea". EPE Volumul 4. Paginile 45-49.

Text	Traducere
G. Și din cauza artelor , unele sunt numite poetice, altele	G. Dintre arte , unele sunt numite poetice, altele practice și altele

practice și altele teoretice;

Iar dintre cele teoretice, scopul este acțiunea mintală; dar dintre cele practice, această mișcare a corpului, care, încetând, nici nu a suferit, nici nu a rămas în simțuri;

Căci nu există început sau sfârșit al actului de închinare, ci acțiunea în sine se sfârșește în sine.

Însă în artele poetice și în cele care au încetat să mai fie active, lucrarea este subiectul; așa cum în construcții, zidărie, cuprărie, țesut și toate celelalte asemenea, acestea, chiar dacă meșteșugarul nu este prezent, manifestă suficient în sine motivele tehnice și ești condus să-l admiri pe constructor prin lucrare, și pe cuprăr și țesător.

Pentru a arăta că lumea este o construcție tehnică, supusă oricărei observații, astfel încât prin ea să se poată înțelege înțelepciunea făuritorului ei, înțeleptul Moise nu a

teoretice;

iar scopul teoreticului este acțiunea minții; iar al practicului însăși mișcarea corpului, care, dacă încetează, nimic nu există și nici nu rămâne pentru spectatori;

de exemplu, dansul și muzica nu au un scop, ci energia însăși este și scopul lor suprem;

pe când în artele poetice, chiar și atunci când energia încetează, opera se află în fața noastră, precum lucrările de artă a construcției și arhitectură și cuprărie și țesut, și toate celelalte asemenea care există, care chiar dacă meșteșugarul nu este prezent, demonstrează îndeajuns cu opera lor logica tehnicii sale și poți admira constructorul și cuprărul și țesătorul din lucrare.

Așadar, pentru a arăta că lumea este o operă de artă pusă înaintea tuturor pentru ca ei să o vadă, pentru ca din lume să poată recunoaște Înțelepciunea Meșterului ei, din acest motiv înțeleptul Moise nu a folosit nicio altă expresie despre aceasta, ci a spus: „La început El a creat”.

Nu „a acționat”, nici „a suferit”, ci „a făcut”.

Au fost, după cum am văzut, mulți care și-au imaginat că lumea a existat dintotdeauna împreună cu Dumnezeu și nu au recunoscut că a fost creată de Dumnezeu; ei susțineau că ea coexistă automat ca o umbră a puterii lui Dumnezeu; și mărturisesc că Dumnezeu este

folosit niciun alt cuvânt despre aceasta, ci a spus: La început El a creat;

El nici nu a acționat, nici nu a suferit, ci a creat.

Și, întrucât multe dintre lucrurile imaginate coexistă cu Dumnezeu în lume, ele nu au luat ființă din el, ci mai degrabă, ca o umbră a puterii sale, ființe care există automat; și îl recunosc pe Dumnezeu drept cauză a lor, dar ca o cauză involuntară, ca corpul unei umbre și lumina unei lămpi;

Profetul, corectându-se împotriva unei astfel de falsități, a folosit această exactitate a cuvintelor, spunând: „La început Dumnezeu a creat". El nu a oferit cauza acestei ființe, ci a creat ceea ce era bun, ceea ce era util, ceea ce era înțelept, ceea ce era mai bun, ceea ce era puternic, ceea ce era mai mare.

Căci niciun meșteșugar nu ți-a arătat esența tuturor lucrurilor și cum fiecare parte se potrivește împreună și cauza lumii, dar în acest fel, fără să vrea, așa cum fără să vrea, corpul este cauza umbrei, iar sursa luminii este cauza luminii.

Dorind să risipească o astfel de înșelăciune, profetul a folosit exact aceste cuvinte, spunând: „La început Dumnezeu a creat". El nu S-a oferit pur și simplu ca cauză a existenței lumii, ci ca bun a creat ceea ce era util, ca înțelept a creat ceea ce era mai frumos, ca puternic a creat ceea ce era mai mare.

Încă puțin și El ți-ar arăta meșteșugarul care pătrunde printre materialele de construcție ale universului și asamblează diferitele părți împreună, completând totul într-un mod proporționat, în armonie și potrivit cu El.

„La început , Dumnezeu a creat cerul și pământul."

Cu aceste două, care sunt extremitățile universului, el face aluzie la tot ceea ce există, atribuind cerului prioritatea nașterii și referindu-se la pământ ca fiind secundar în existență.

Cu siguranță, tot ceea ce este conținut între ele a fost completat odată cu capetele. Așadar, deși nu spune nimic despre elemente, foc, apă și aer, trebuie totuși să le înțelegi cu mintea pe care o ai.

În primul rând, pentru că totul se găsește în orice: Și în pământ veți găsi apă, aer și foc, deoarece focul izvorăște din pietre; de asemenea,

cum totul este alcătuit în armonie și în armonie cu sine însuși.

H. La început, Dumnezeu a creat cerul și pământul.

El a divizat-o din două extreme ale întregii existențe, atribuind misiunile nașterii cerului unic și dând pământului existența sa secundară.

Totuși, chiar dacă este un mediu al acestora, a fost co-creat cu trecutul. Așadar, nu se spune nimic despre elemente, foc, apă și aer, dar tu, alături de tine, ai o minte coerentă,

În primul rând, că totul este amestecat în toate, iar în pământ veți găsi apă, aer și foc, să spunem că focul este produs din pietre, dar din fier, care își are și el originea din pământ, focul, abundent în frecarea sa, izbucnește cu strălucire. Și ceea ce este demn de admirat este cum focul, existent în corpuri, se răspândește fără a fi din fier, care iese tot din pământ, de obicei radiază foc din abundență prin frecare. Și iată lucrul remarcabil: Cum focul, atunci când este prezent în corpuri, se cuibărește acolo fără a fi dăunător, dar când este provocat să iasă din corpuri, consumă corpurile în care a fost depozitat anterior.

În plus , faptul că apa există și în pământ ne este dovedit de cei care sapă fântâni. Iar faptul că există aer în el este dovedit de vaporii care se ridică atunci când este umezit și soarele îl încălzește.

Apoi, desigur, așa cum cerul ocupă cea mai înaltă poziție față de poziția sa, tot așa pământul ocupă cea mai joasă. Deoarece, prin natura lor, corpurile ușoare se ridică spre cer, în timp ce cele grele cad spre pământ, cele superioare și cele inferioare fiind opuse unul față de celălalt. Iar cel care menționează acele lucruri care sunt prin natura lor cele mai îndepărtate unul de celălalt, cu siguranță sugerează tot ce se află între ele.

Și de aceea, nu-l cere să trăiască pentru tine sau să-ți dea o explicație pentru fiecare lucru, ci ascultându-l, înțelege ce spune și ce omite.

dăunător; dar atunci când este provocat din exterior, este o risipă pentru cei care îl păzesc.

Și natura apei care exista în pământ este demonstrată de mineri; iar cea a aerului de vaporii umezirii sale, care renasc sub căldura soarelui.

Apoi spune că, dacă natura a creat locul superior, cerul este cel mai înalt, iar pământul este cel mai de jos; căci, pe de o parte, golul este dus spre cer, iar pe de altă parte, căderile grele sunt aruncate în jos, iar cel superior și cel inferior sunt cel mai opuse unul față de celălalt; el, care, fiind amintit de natură ca fiind cel mai divizat, a prezentat succesiv și pe cele care totuși umplu țara de mijloc.

Așa că nu caută explicația fiecăruia, ci înțelege lucrurile tăcute prin cele declarate.

Partea a IX-a

Creația ca o

comoară de mistere fără sfârșit,

și fără niciun sens în absența lui Dumnezeu

Sfântul Vasile al Cezareei

Text sursă în politonică înainte de conversie: http://users.uoa.gr

Sursa pe care s-a bazat traducerea în greacă: Operele lui Vasile din Cezareea. „Prima predică în ziua a șasea”. EPE Volumul 4. Paginile 49-55.

Să ne fie permis să comentăm pe scurt următorul fragment al 9-lea din prima predică a Sfântului Vasile din Hexaemeron, din cauza răutății dușmanilor credinței, care caută să denatureze tot ce pot pentru a acuza credința creștină și nu ratează nicio ocazie din cuvintele Sfântului Vasile, pe care le vom vedea mai jos.

Prin urmare, acuzatorii Sfântului Vasile susțin că ceea ce spune sfântul despre cum este susținut pământul sau cum este plat pământul etc., sunt presupuse interpretări ale Genezei inspirate de Dumnezeu. Și spun aceasta pentru a „dovedi" că, din moment ce Geneza greșește în aceste privințe, atunci nu este inspirată de Dumnezeu.

Totuși, așa cum vom observa, Sfântul Vasile nu face nimic mai mult aici decât **să menționeze TEORIILE FILOZOFICE ALE TIMPULUI SĂU** , întrucât **cu un mileniu și jumătate înainte de a trăi** , datele științifice de astăzi NU existau, iar știința era o ramură a filosofiei. De aceea, el extrage de la Aristotel respingeri filosofice ale acestor teorii!

El clarifică faptul că Sfânta Biblie se mulțumește cu aspectele

„utile” pentru Biserică, adică CINE a creat lumea, și **nu „cum” a creat-o.** Prin urmare, neavând date clare în toate aceste teorii, el concluzionează că nu are sens ca cineva să caute (cu mijloacele acelei epoci) detaliile creației, ceea ce duce la raționamente fără ieșire, în absența datelor observaționale, precum cele pe care le avem astăzi.

De fapt, este interesant că dă și o INTERPRETARE METAFORICĂ versetelor din Sfânta Biblie, care vorbesc despre „stâlpi” ai pământului, sau despre pământul „pe apă”. **Este evident că Sfântul Vasile, nu numai că NU trage concluzii științifice din Sfânta Biblie, dar lasă clar de înțeles că scopul scrierii ei NU este științific,** ci constructiv pentru credincioși. Și că **cei care folosesc Sfânta Biblie ca pe un „manual științific”, ar trebui să-și pună o „limită gândirii”, deoarece acționează în mod imprudent, atribuind Sfintei Biblii proprietăți pe care aceasta NU le are.**

În acest moment, dușmanii Bisericii aduc un alt argument, acela că, chipurile, Sfântul Vasile, cerându-le credincioșilor să nu se ocupe de toate acestea, devine o frână în calea căutării științifice a cunoașterii.

Totuși, după un studiu atent al cuvintelor sale, cititorul bine intenționat va descoperi că Sfântul Vasile NU face NICI MĂCAR ASTA. **Ceea ce spune el este** (așa cum am menționat deja) **că este greșit ca cineva să încerce să tragă concluzii ȘTIINȚIFICE din Geneză** (pe care le interpretează în acest discurs al său), deoarece **scopul Sfintei Biblii este altul și pur și simplu NU oferă astfel de informații despre „cum” Creația, ci doar despre „Cine” a făcut Creația.**

În cele din urmă, faptul că astăzi știm răspunsurile la tot ceea ce sfântul se întreabă și ajunge într-un impas, nu diminuează în niciun fel argumentația sa despre nesfârșitele mistere ale Creației lui Dumnezeu. Pentru că, chiar dacă astăzi avem răspunsuri la toate acele mistere străvechi despre care se întreba Sfântul Vasile, întrebările noastre nu au încetat să fie nenumărate, dacă nu chiar mai multe decât atunci, întrucât fiecare dobândire de cunoștințe duce inevitabil la necesitatea unei aprofundări suplimentare a elementelor!

Text	**Traducere**
I. „La început, Dumnezeu	**I. „La început , Dumnezeu a**

a creat cerul și pământul. ”

Investigarea esenței fiecăreia dintre ființe, sau a celor care teoretic cad sub controlul nostru, sau a celor care sunt supuse simțurilor noastre, necesită o explicație lungă și detaliată, deoarece majoritatea celorlalte discursuri sunt consumate în reflecția asupra acestei probleme, orice s-ar spune despre fiecare dintre lucrurile căutate; până la punctul de a nu fi preocupați de aceasta în edificarea Bisericii.

Însă, în ceea ce privește esența cerurilor, ne mulțumim cu ceea ce spune Isaia; care, în cuvinte particulare, ne-a făcut posibilă înțelegerea naturii lor, zicând: „El întemeiază cerurile ca fumul”, adică o natură subțire și nici solidă, nici groasă în alcătuirea cerurilor.

Iar în ceea ce privește forma, ne sunt suficiente cuvintele sale, care spun, spre lauda lui Dumnezeu: Care a întemeiat cerurile ca o boltă.

Și ne sfătuim același lucru și în privința pământului, să nu ne gândim prea mult la esența lui, oricare ar fi, să nu ne lăsăm copleșiți de gânduri în căutarea acestui subiect, să nu căutăm o

creat cerul și pământul.”

Pentru a investiga esența fiecăreia dintre ființe, fie că sunt percepute prin vedere spirituală, fie că sunt supuse simțurilor, ar trebui să lungesc și să dezvolt mult discursul meu, astfel încât numai despre acest subiect să spun mai multe decât despre toate celelalte. Dar dacă s-ar face acest lucru, nu s-ar câștiga nimic benefic pentru edificarea Bisericii prin a ne ține cont de toate acestea.

Cât despre esența cerului, mă mulțumesc cu ceea ce a spus Isaia, care în cuvinte simple ne-a oferit o înțelegere adecvată a naturii sale, zicând: „ Cel care întinde cerurile ca fumul ” (Isaia 51:6). Adică, cel care, pentru a construi cerul, i-a creat natura subțire și nu solidă sau groasă.

Cât despre forma sa, ne este de ajuns ceea ce a spus el însuși, lăudându-L pe Dumnezeu: „ Cel care a întins cerurile ca o întindere ” (Isaia 40:22).

Și să ne sfătuim același lucru și în privința pământului, să nu ne întrebăm meticulos despre esența lui, nici să ne angajăm în calcule, căutându-i elementul principal și originar, nici să căutăm o natură fără calități, care este în sine simplă, ci să știm bine că tot ceea ce vedem ca fiind

natură lipsită de calități, care ar exista în propria sa rațiune, ci să vedem bine că tot ceea ce este considerat în legătură cu el este subordonat rațiunii sale, existând complementar esenței sale.

Căci nu vei ajunge la nicio concluzie, fiecare dintre calitățile sale inerente fiind încercată să se evite cuvântul. Căci dacă elimini negrul, recel, greuul, densul, calitățile inerente gustului sau dacă se iau în considerare și altele, nimic nu va mai fi subiectul. Și acestea îți rămân, nu mai căuta ceea ce ți se bazează. Căci astfel intelectul va ameți, urmărind gândul fără un scop declarat.

Căci dacă auzi aerul căzând pe suprafața pământului, te vei mira cât de moale și goală poate natura să suporte să fie zdrobită sub o asemenea greutate, dar nu alunecă din toate părțile, evitând prăbușirea și revărsându-se mereu în sus din cauza forței de comprimare.

Din nou, dacă presupui că apa este cea care este supusă pământului și astfel cauți cum apa grea și densă nu pătrunde, ci este reținută de natura mai slabă a ceea ce poartă atâta greutate; spre sediul acestei ape, cauți și din nou călătorești componente ale acestui pământ este clasificat în „ființă”, și este complementar esenței sale.

Căci dacă încerci să izolezi calitățile care există în el una câte una cu ajutorul logicii, nu vei ajunge la nimic. Dacă izolezi negrul, recelul, greul, densul, calitățile de bun gust1 și toate celelalte calități pe care le are [Pământul], nimic nu va rămâne ca element dominant. Și dacă lași acestea deoparte, te sfătuiesc din nou să nu te întrebi nici măcar unde se află pământul. Pentru că atunci din nou intelectul tău va ameți și gândirea ta nu va putea găsi un scop cu ajutorul logicii.

Dacă aerul este răspândit sub pământul vast, [2] nu vei putea explica cum această substanță moale, care este aproape un vid, poate suporta o greutate atât de mare care o apasă și cum această presiune nu scapă alunecând și scăpând din toate părțile și cum nu se răspândește constant peste acest corp de pământ care îl comprimă.

Dacă, totuși, există un strat de apă sub pământ, [3] chiar și atunci va trebui să explicați cum corpul greu și dens al pământului nu se scufundă în apă, ci, deși este mai greu decât apa, plutește pe o substanță cu o greutate și o densitate mai mici. Mai mult, veți întreba apoi unde stă

prin care apa este impermeabilă și, după ce i-ai văzut ultima adâncime, călărești.

Și dacă un alt corp al pământului, mai impermeabil, ar împiedica pământul să coboare în jos, ar fi un rău similar să vedem uscatul și să nu fim el însuși căzând. Orice am putea crea în acesta, mintea noastră i-ar căuta din nou rezistența și astfel am cădea în infinit, inventând alte lucruri pe temeliile care se găsesc întotdeauna. Și cu cât avansăm mai mult în această chestiune, cu atât mai mare este forța pe care suntem nevoiți să o introducem, sau cu atât mai înaltul se poate opune întregului.

Din acest motiv, ai stăpânit intelectul, tu, care nu faci parte din multitudinea lucrurilor, vorbirea lui Iov este înțeleasă, privind incomprehensibilul, și ești și tu întrebat de el: La cine duc legăturile ei?

Dar niciodată în psalmi nu veți auzi: I-am întărit stâlpii; i-am numit stâlpii forței de coeziune. Căci ce înseamnă „L-a întemeiat pe mări” sau „A acoperit pământul din toate părțile cu natura apelor”?

Cum poate apa, existentă într-un pârâu și care cade pe acea apă, apoi pe ce suport solid se sprijină ultima parte a acelei ape și așa mai departe. [4]

Și dacă spui că un alt corp mai dur decât pământul îl susține și nu-l lasă să cadă, atunci vei crede că și acel corp are nevoie de un corp similar, care să-l susțină și să nu-l lase să cadă. Și dacă reușim să punem și pentru acesta un suport , gândul nostru va căuta din nou echivalentul acelui suport și astfel ne vom scufunda în infinit și de fiecare dată când găsim o bază, vom căuta baza bazei. Și cu cât gândul nostru progresează mai mult, cu atât va fi mai mare puterea de care vom avea nevoie, care poate ridica greutatea care se află deasupra lui la un loc. [5]

Așadar, pune-ți o limită gândirii tale, ca nu cumva, în timp ce te întrebi de ceea ce este de neînțeles, multilateralitatea ta să fie confruntată cu ironia lui Iov și să te întrebe și pe tine: „ Pe cine au fost inelele lui? ” (Iov 38:6).

Dar și în Psalmi: „ I-am întărit stâlpii ” (Psalmul 74:4), trebuie să înțelegeți că „stâlpii” înseamnă tăria care îl susține. În plus, ce înseamnă versetul: „ L-a întemeiat pe mări ” (Psalmul 23:2), în ciuda faptului că apa este răspândită peste tot pe

o pantă abruptă, să rămână suspendată și să curgă de nicăieri?

Dar nu crezi că pământul însuși, suspendat, mai greu decât natura, oferă această sau chiar mai multă aporie rațiunii.

Dar este necesar, fie că vedem pământul în sine, fie că spunem că plutește pe apă, să nu ne îndepărtăm niciodată de intelectul pios, ci să ne ținem mereu cu tărie să mărturisim puterea Creatorului.

Aceste lucruri sunt utile să ni le spunem nouă înșine și celor care ne întreabă asupra cui este pusă această povară imensă și insuportabilă a pământului, că marginile pământului sunt în mâna lui Dumnezeu. Acest lucru este cât se poate de sigur pentru înțelegerea noastră și benefic pentru cei care aud.

pământ?

Și cum se face că apa, deși este fluidă și cade în mod natural la vale, rămâne în suspensie și nu se prăbușește din nicio parte?

Dar ai omis să iei în considerare și acest lucru: că pământul provoacă aceeași minune și chiar mai mare în omul rațional, dacă presupunem că rămâne suspendat fără sprijin, în timp ce este un corp greu.

Însă, fie că spunem că pământul atârnă singur în aer, fie că se leagănă pe apă, cu siguranță nu trebuie să depășim limitele gândirii pioase, ci să mărturisim că totul este ținut laolaltă de puterea Creatorului.

Așadar, aceasta trebuie să ne spunem nouă înșine și celor care ne întreabă: „Unde se odihnește această greutate nemăsurată și insuportabilă a pământului?” Trebuie să spunem că: „ În mâna lui Dumnezeu sunt marginile pământului ” (Psalmul 94:4). Acest lucru este foarte sigur pentru noi de înțeles și benefic pentru cei care îl aud.

Note:

1. Dulce, amar, sărat etc.

2. „Anaximene, Anaxagora și Democrit consideră lățimea ca fiind un motiv pentru faptul că rămâne pe acest (=pământ). Căci nu taie, ci mai degrabă calcă în picioare aerul de dedesubt...” (Aristotel, „Despre cer”, 2, 13

[294b]).

3. „Și cei care sunt pe apă (ei o numesc pământ). Căci am primit acest cuvânt cel mai vechi (=teorie), pe care îl spunea Thales din Milet” (Aristotel, Despre apă 2, 13 [294a]).

4. Aceasta este aproximativ aceeași respingere pe care o face Aristotel, de la care Sfântul Vasile a preluat-o. (Vezi și mai sus, 294a - 295b).

5. Teoria lui Xenofan susține că pământul se sprijină pe un corp solid infinit. „Căci cei care spun că pământul este infinit și că este înrădăcinat în infinitatea sa, să zicem, precum Xenofan din Colofon...” (Aristotel, „Despre Pământ”. 2.13 [294a]).

Partea I și Partea a XI-a

Teorii antice despre cer și pământ

și simplitatea viziunii creștine asupra Creației

Sfântul Vasile al Cezareei

Text sursă în politonică înainte de conversie: http://users.uoa.gr

Sursa pe care s-a bazat traducerea în greacă: Operele lui Vasile din Cezareea. „Prima predică în ziua a șasea”. EPE Volumul 4. Paginile 55-63.

Text

I. Unele dintre cele naturale, și din aceste motive pământul rămâne nemișcat, sunt deja înfrumusețate .

Prin urmare, întrucât, luând mijlocul tuturor lucrurilor și având aceeași distanță de pretutindeni până la extrem, nu aveau unde să se abată, rămâne în mod necesar, prin sine, imposibil să prezinte complet tendința similarității care pătrunde pretutindeni -

Și țara din mijloc nu trebuie luată prin moștenire, nici nu trebuie

Traducere

I. Unii fizicieni dezvoltă deja teorii despre imobilitatea Pământului, cum ar fi acestea :

Se presupune că, deoarece Pământul ocupă centrul universului și este egal distant de toate extremitățile sale, nu are unde să se sprijine pentru a cădea și, în mod necesar, stă singur, iar izometria distanțelor care predomină în jurul său face complet imposibilă căderea sa în orice direcție.1

Ei spun, de asemenea, că pământul ocupă centrul, nu prin diviziune, nici prin întâmplare automată, ci pentru că aceasta este poziția sa naturală și

luată la întâmplare, ci acest pământ este natural și necesar. Căci corpul ceresc, ocupând ultimul loc în raport cu cel de sus, dacă, din întâmplare, presupunem că poveri cad de sus, acestea vor fi legate pretutindeni de mijloc [2.] În acest caz, dacă părțile sunt aduse laolaltă, atunci întregul va fi unit, adică.

Și dacă pietrele, lemnul și lucrurile vechi sunt toate aduse în jos, atunci acesta este un loc familiar și potrivit pentru întregul pământ;

Chiar și ceea ce este gol este adus din mijloc, adică se mișcă spre cel mai înalt. Prin urmare, direcția familiară pentru cele grele este spre jos; iar mai jos, cuvântul arăta mijlocul.

Nu este surprinzător că pământul, care prin natura sa își are centrul în pământ, cade în neant. Căci este necesar ca acesta să rămână la locul său sau să iasă din poziția sa naturală, mișcându-se împotriva naturii sale.

Dacă încerci aceste lucruri, vei fi uimit de înțelepciunea lui Dumnezeu astfel rânduită. Căci cea mai mare uimire nu este diminuată, deoarece se

necesară. Căci, întrucât corpul ceresc ocupă ultimul loc în sus, orice greutăți presupunem că cad de sus, toate sunt concentrate în mijloc; [2] și spre orice punct tind să se concentreze părțile, este evident că spre acel punct este concentrat și întregul.

Și, întrucât pietrele, lemnul și toate lucrurile pământești tind să cadă în jos, aceasta este poziția care aparține întregului pământ.

Și dacă un corp ușor se îndepărtează de centru, este evident că este îndreptat spre partea cea mai înaltă. Prin urmare, direcția familiară corpurilor mai grele este în jos; iar rațiunea a demonstrat că centrul este jos.

Nu vă mirați, așadar, pentru că pământul nu cade nicăieri, întrucât poziția sa naturală este centrul. Prin urmare, este inevitabil ca el să rămână la locul său, în loc să se miște din loc, mișcându-se împotriva naturii. [3]

Și dacă vreunul din cele spuse vi se pare probabil, transferați-vă admirația către Înțelepciunea lui Dumnezeu care a orânduit totul în acest fel. Căci uimirea față de lucrurile uimitoare nu se diminuează atunci când se găsește modul în care este rezolvat unul dintre paradoxuri ;

dar chiar dacă nu se găsește,

descoperă modul în care sunt realizate paradoxurile;

Dacă nu, atunci extinderea credinței este mai puternică chiar decât dovezile logice.

11. Și spunem aceleași lucruri despre rai, deoarece înțelepții lumii au scris multe discursuri despre natura raiului. [4]

Și unii au separat acest compus din cele patru elemente, ca o ființă tangibilă și vizibilă, [5] și având părtași pământului pentru antitip, focului pentru purificare și restul pentru amestec.

Însă cei care au respins acest lucru ca fiind imposibil și, după ce au conceput o a cincea natură a corpului, [6] în constituția cerului, [7] din interior și prin ei înșiși, au introdus-o. Și ceea ce există printre ei este corpul eteric, care nu este nici foc, nici aer, nici pământ, nici apă, nici deloc asemănător cu cel al celor simple; căci cele simple sunt familiarizate cu o mișcare dreaptă, în timp ce cele goale sunt purtate în sus, iar cele grele în jos. Nici superiorul și inferior nu au aceeași

simplitatea credinței să fie cu siguranță mai convingătoare decât dovezile logice.

11. Același lucru s-ar putea spune și despre cer, adică multe tratate au fost scrise despre natura cerului de către înțelepții lumii. [4]

Și alții vor ca cerul să fie alcătuit din patru elemente și să fie tangibil și vizibil, [5] și să conțină pământul, pentru că este tangibil, dar și focul pentru că este vizibil, și celelalte două, apa și aerul, pentru că sunt necesare pentru a face amestecul.

Însă alții au respins această teorie ca fiind improbabilă și au improvizat, spunând că există o a cincea substanță [6] a materiei din care sunt compuse cerurile. [7] Și definesc așa-numitul Corp Eteric, despre care spun că nu este nici foc, nici aer, nici pământ, nici apă și nici nu seamănă deloc cu unul dintre cele patru elemente simple. Căci, spun ei, elementele simple sunt caracterizate prin mișcare rectilinie și sunt purtate în sus, dacă sunt ușoare, sau în jos, dacă sunt grele. De asemenea, atât mișcarea ascendentă, cât și cea descendentă nu sunt același lucru cu rotația circulară; și, în general, mișcarea rectilinie diferă foarte mult de mișcarea circulară. Și substanțele corpurilor ale căror mișcări diferă prin natură, diferă în mod

rotație circulară; iar cel drept are cea mai mare distanță de revoluția în cerc. Și din moment ce mișcările care variază în mod natural se întâmplă, în mod necesar, și esențele trebuie să se schimbe. Dar nu este posibil pentru noi să presupunem că cerurile sunt compuse din primele corpuri, chiar și din cele pe care le numim elemente, deoarece nu este posibil ca mișcarea lucrurilor compuse din diverse elemente să fie lină și fără efort, fiecare dintre lucrurile simple existente în compozite având un impuls diferit și diferit de cel natural.

Din primul motiv, elementele compozite continuă să se miște, căci nu orice mișcare este potrivită și prietenoasă cu cele opuse; dar familiaritatea surzilor este un război împotriva gravitației. Căci atunci când ne mișcăm în sus, suntem împovărați de pământ; dar când suntem duși în jos, forțăm focul, contrar naturii, trăgându-l în jos. Iar atracția contrară a elementelor este cauza căderii. Căci ceea ce este forțat și contrar naturii, la o ușoară rezistență, și aceasta violentă și abia, se dizolvă rapid în lucrurile din care a fost compus, necesar și ele. Și nu putem presupune nici că cerurile sunt compuse din primele patru corpuri pe care le numim elemente, deoarece cele compuse din diverse elemente nu își pot mișca lina și fără efort, deoarece fiecare dintre componentele simple ale compozitului a primit de la natură o tendință diferită.

Din acest motiv, în primul rând, corpurile compuse se epuizează printr-o mișcare constantă, deoarece nu este posibil ca o singură mișcare să fie potrivită și potrivită elementelor opuse; dar cei care sunt familiarizați cu ușurința se opun greutății. Când ne mișcăm în sus, pământul ne apasă, iar când cădem în jos, tragem focul, trăgându-l în jos împotriva naturii sale. Iar atracția reciprocă a elementelor în direcții opuse devine cauza unei căderi. Deoarece ceea ce este forțat și constrâns împotriva naturii sale, deoarece oferă puțină rezistență și cu greu și anevoie, se dizolvă repede în cele din care a fost compus, deoarece fiecare dintre elementele care s-au întâlnit se întoarce la locul său. [8]

Și, așa cum spun ei, din cauza acestor contradicții logice din raționamentul lor, au respins teoriile predecesorilor lor și și-au creat propria teorie, una pe care au bazat-o pe a cincea esență a materiei din care sunt compuse cerul și stelele sale.

Însă un altul, dintre cei care

fiecare dintre lucrurile adunate întorcându-se la locul său. [8]

Din aceste motive, ca o fază, necesitățile gândirii, argumentele predecesorilor eșuând, au fost demonstrate printr-o ipoteză familiară ca fiind natura celui de-al cincilea corp din ceruri și geneza stelelor conform acestora.

Un altul, deși probabil din nou un rebel, a împrăștiat și a dizolvat cele care sfârâiau și și-a adus înapoi gloria.

Dintre cei ce vorbesc acum, suntem ispitiți în aceeași nebunie ca și ei. Dar noi, după ce i-am lăsat să fie biruiti unii de alții, aceștia, lăsând la o parte subiectul și fiind convinși de Moise că Dumnezeu a făcut cerul și pământul,

Îl slăvim pe meșterul meșteșugar al lucrurilor făcute cu înțelepciune și artă, iar din frumusețea lucrurilor văzute înțelegem cele mai frumoase, iar din mărimea acestor corpuri sensibile și descriptibile contemplăm infinitul și supra-marele și care întrece orice intelect în plinătatea propriei sale puteri.

Și căci, deși suntem speculau în acest fel, i-a contestat pe toți și le-a criticat și a infirmat teoriile, propunând în locul lor o teorie proprie.

Dar dacă acum încep să dezvolt aceste lucruri, voi deveni aceeași bolboroseală cum au devenit ele. Dar să le lăsăm să se răstoarne unele pe altele, abandonând materia substanței, și să ne lăsăm convinși de Moise că: „Dumnezeu a făcut cerul și pământul”.

Să-L slăvim pe Stăpânul celor care au fost creați cu atâta înțelepciune și artă și din frumusețea celor ce vedem să-l înțelegem pe Cel Atotfrumos, iar din mărimea acestor lucruri sensibile și descrierea trupurilor să-L contemplăm pe Cel Infinit și Preamărit, pe Cel care prin mulțimea puterii Sale întrece orice pricepere.

În plus, deși suntem ignoranți în ceea ce privește natura creațiilor, totuși cele care sunt pe deplin supuse simțurilor noastre sunt atât de minunate încât chiar și cea mai inteligentă minte se dovedește inferioară celui mai puțin creat lucru din lume, inferioară atât în a-l examina cum se cuvine, cât și în a țese laude demne de Creatorul său.

A Lui se cuvine toată slava, cinstea și puterea în vecii vecilor.

Amin!

ignoranți în ceea ce privește natura lucrurilor, totuși întreaga noastră ființă este supusă simțului uimirii, atât de mare este uimirea încât chiar și cea mai subtilă minte, atunci când se dezvăluie în cele mai mici lucruri din lume, poate fie să exceleze în valoarea sa, fie să răsplătească lauda cuvenită Creatorului;

O, toată slava, cinstea și stăpânirea, în vecii vecilor.

Amin.

Note:

1. Este teoria lui Empedocle, conform căreia faptul că pământul nu cade se datorează unei combinații de forțe centrifuge și centripete din univers. „Al patrulea, Empedocle, considera cursul cerului ca fiind un cerc și spunea că acesta împiedică cursul pământului, așa cum apa este purtată în cupe ; și întrucât acest cerc al cupei, care este adesea purtat sub bronz, dar nu este purtat sub el, este purtat din același motiv" (Aristotel, „Despre apă". 2,13 [295a])

2. Aceasta este teoria lui Aristotel. „S-a întâmplat ca același mijloc să fie al pământului și al tuturor lucrurilor" [Aristotel, „Despre natură 2.14 (296b)]. „Căci acolo unde o sferă și întregul pământ sunt aduse... în același loc" [În același loc, 1.7 (276a)]. „Căci spun că nu până când centrul nu este atins extremul, ci se asigură că se menține cel mai mult, până când mijlocul își ia mijlocul; căci are tendința spre acesta. Nu există nicio diferență în acest sens, să zicem, asupra unei sfere și a unei particule din posibil sau asupra întregului pământ; căci evenimentul nu se spune că este mic sau mare, ci asupra a tot ceea ce are tendința spre mijloc;" „...așa că, indiferent dacă întregul este adus peste tot sau în parte, trebuie neapărat să fie adus în acest punct, până când primește media în mod egal peste tot..."[În același loc, 2.14 (297b)].Adică, potrivit lui Aristotel, fiecare corp care cade tinde să-și identifice centrul cu centrul lumii, care este centrul pământului. Acest lucru este într-adevăr adevărat, dar numai pentru regiunea atracției pământului; și astfel este o descoperire parțială a legii atracției universale sau a gravitației.

3. Prin urmare, Vasile cel Mare îl urmează pe Aristotel; deoarece, deși respinge teoriile altora și chiar folosește argumentele lui Aristotel, el îmbrățișează teoria lui Aristotel. Aceasta, la urma urmei, era cea

predominantă la acea vreme.

4. Ceea ce are în vedere în principal Vasile cel Mare este tratatul lui Aristotel „despre cer”.

5. „Empedocle este o întindere, cerul este făcut din aer, compactat sub foc într-o formă cristalină...” [Plutarh, „Aresc. Philos.” (2,11)].

6. De aici a derivat cuvântul modern chintesență.

7. Aceasta este teoria lui Aristotel, care a respins teoriile anterioare. Conform lui Aristotel, există trei mișcări: cea ascendentă, care este casa focului și a aerului, cea descendentă, care este familiară pământului și apei, și cea circulară, care este cea mai perfectă dintre toate, deoarece cercul este o formă perfectă și cea mai veche, deoarece cea mai perfectă este și cea mai veche. Cerul, deoarece nu se mișcă în sus, nu este din foc sau aer; deoarece nu se mișcă în jos, nu este din pământ sau apă; Prin urmare, există o a cincea esență, familiară mișcării circulare, deoarece cerul se mișcă circular. Și concluzionează despre esența cerului: „Din acestea este evident că esența corpului, alta decât constituțiile actuale, este mai divină și anterioară tuturor acestora...” [Aristotel, Despre cer. 1,2 (269a)]. Și Plutarh, Aresc. philos. 2,7; 2,11.

8. Și acestea sunt ale lui Aristotel. „Acum, printre corpuri există unele simple și unele compozite (zic cele simple care au un principiu de mișcare prin natură, cum ar fi focul și pământul și speciile lor și rudele lor), în mod necesar, de asemenea, mișcările sunt unele simple și altele mixte; și ale celor simple simple, dar ale celor compozite mixte; și să se miște conform predominantului.” [Aristotel, „Despre apă.” 1,2 (268b - 269a)].